

Сълзитѣ изказаха мжкитѣ и на двамата. Безъ думи тѣ се разбраха.

Па и защо бѣха нуждни думи?

Биха ли предали думитѣ разкаянието на сина? — Би ли намѣрилъ слова бащата да утѣши сина?

Просълзеното мълчание едничко разкриваше душитѣ на двамата.

И като се наплакаха — бащата отвори дисаги да предаде що носѣше. Две голѣми жълти дюли, нѣколко едри червени ябълки, сушени сливи, круши и долни бѣли дрехи.

Лъхътъ на дюлитѣ погали смръкналото лице на Павла. И той си спомни за тѣхната дюла, разперила клони средъ бащина градина. Червенитѣ ябълки го гледаха съ нѣкаква тѣга